

гнѣла и римска войска за развалянье то на града; печално излѣзли изъ него жители тѣ. Туллъ очистилъ за тѣхъ въ Римъ ново мѣсто, до тогазъ ёще незаправено, — коллинскія хѣлмъ, който былъ включень въ пространство то, що было обградено съ градска та стѣна. Съ такъвзи начинъ, Римъ станжлъ сѣ по обширень.

Туллъ тѣй сѣщо честито правиль други войны, но той не са грыжалъ за служеніе то на богове тѣ и съ туй навлѣкълъ на себе си небесныя гнѣвъ: поевили са различни знаменія и са распространилъ моръ въ народа. Упашенный тѣ Туллъ прибѣгнѣлъ къмъ суевѣрны обреды, но, срдѣдъ едно заклинаніе, ударила блѣскавица и изгорила царя, заедно съ дома, въ който той са нахождалъ.

Анкъ Марцій.

Послѣ Тулла, былъ избранъ за царъ Анкъ Марцій, внукъ тѣ на Нума Помпиля и, както са види, наслѣдникъ на негово то благочестіе и на миролюбивыя му духъ. Той възобновиль въ Римъ богослуженіе то, което, при Тулла Гостиля, бѣ пристигнѣло въ съвършенъ упадѣкъ, и са занимавалъ сѣ съ мирны дѣла. Но Римъ вече былъ тврдѣ заплетенъ въ непріятелски отношенія съсъ съсѣды тѣ си — и миролюбивы тѣ наклонности на царя не могли да осильтъ тѣзи отношенія. Сабиняны тѣ, Вейи тѣ, Латины тѣ и други тѣ съсѣды на Римъ принуждавали царя да са улава за орѣжіе то и да отбрана безопасность та на господарство то си. Анкъ Марцій воювалъ щастливо и, по пріетыя обичай, покорены тѣ народы длѣжны были да са преселяватъ въ Римъ и да ставатъ Римляны. Тѣй, на авентинскія хѣлмъ, възникнѣлъ новъ кварталъ, който и былъ съединенъ съ Римъ.

Народонаселеніе то на Римъ сѣ повечъ и повечъ порасвало, споредъ туй необходимо станжло да го оздравѣтъ въ жизненны тѣ му средства. Анкъ Марцій пригодилъ да бѣде завынаги усвоенъ Тибръ и плаванье то по тѣзи рѣка. Той отнелъ отъ Вейи тѣ пристанище то